

RESSÒ DE LA PARAULA

Lapidació de l'Església (2)

L'escena de la dona adúltera, narrada per sant Joan, i aplicada a l'Església d'avui, és més fecunda. No només ens suggereix la idea d'una Església apedregada pels jutges implacables de la Llei, sinó que també ens mostra com l'Església surt d'una situació semblant i, fins i tot, com l'Església pot caminar segons la seva veritat.

La realitat de l'Església és com és; els cristians som com som, hi ha de falsos i hi ha de bons; cadascú som alhora bons i dolents. Com és possible, doncs, que proclamem en el «Credo», que creiem en l'Església Santa? Com diu el Concili Vaticà II que l'Església és signe i instrument de salvació, Poble i Casa de Déu, Cos de Crist, Ciutat Santa...?

Ja hem fet esment del teòleg H.U. von Balthasar, que, sense por a escandalitzar, va escriure aquell treball sobre l'Església, titulat *Casta meretrix*. Avui té un extraordinari interès. En aquest treball l'autor va resseguir el tema des dels autors més antics. Tots ells es preguntaven què significaven en la Història de la Salvació les figures de prostitutes com ara l'esposa d'Osees, i altres que apareixen a la genealogia de Jesús, com Rahab i Tamar, i per què Jesús es deixava honorar per una pecadora i per què va perdonar l'adúltera, i Maria Magdalena... i per què va cridar contra els fariseus i mestres de la Llei:

«Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vareu creure. Els publicans i les prostitutes sí que el van creure; en canvi, vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut.» (Mt 21,31-32)

Rahab era una prostituta pagana que va saber acollir a casa seva els enviats de Josué i salvar-los; un cop conquerida Jericó, la seva casa i família esdevingué casa del poble elegit, casa de l'Església. El profeta Osees va rebre de Déu el mandat d'agafar com esposa una prostituta, Gómer; amb ella va tenir tres fills... És la humiliació del profeta i la seva unió amorosa amb la prostituta el que la santifica i la fa fecunda.

Ens agrada imaginar-nos Jesús, que mentre deia a l'adúltera «Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n i no pequis més», l'agafava de la mà i l'ajudava a aixecar-se. Perquè aquesta era la paraula i el gest propis de la Resurrecció: així ho va fer amb sant Pere, que estava a punt d'enfonsar-se (Mt 14,31), i amb la filla de Jaire (Mc 5,41), i amb el fill de la viuda de Naïm (Lc 7,14).

—L'Església no pot presentar-se davant Jesús més que amb la mirada baixa i postrada.

—L'Església és santa, però no perquè tots els cristians ho siguin, sinó perquè Jesús s'ha humiliat, fins a prendre-la com esposa, estimar-la i guarnir-la amb els seus dons.

—L'Església viu del perdó. Viu sostinguda per la mà estesa del seu Espòs, que en cada moment li diu «aixeca't i camina».

Al pregó de la Vetlla Pasqual vàrem cantar «Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!». Si dels errors propis i de les crítiques alienes l'Espòs ens fa sortir, aixecant-nos i fent-nos caminar, benvingudes siguin: més val fer camí purificats, que aturar-nos en la mentida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Els 130 anys del Virolai de la Mare de Déu de Montserrat

La festa de la Mare de Déu de Montserrat, que se celebra el proper dimarts, té aquest any una commemoració modesta, però molt digna de ser celebrada. S'escau el 130è aniversari del més popular dels cants a la patrona de les diòcesis catalanes: el *Virolai de la Mare de Déu de Montserrat* (1880-2010), lletra de Mn. Jacint Verdaguer i música del mestre Josep Rodoreda. Aquest any es donen

dues circumstàncies especials més en la festa: la presència al santuari del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, que, després de presidir avui la beatificació del caputxí pare Josep Tous i Soler a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, demà al vespre estarà present a la tradicional *Vetlla de Santa Maria*. Avui al santuari hi haurà el concert inaugural del nou orgue, acte retransmès per la Televisió de Catalunya. El nou orgue de Montserrat fou beneït pel P. Abat, Josep M. Soler, el passat 20 de març.

GLOSSA

Pasqua: una equació d'amor

La celebració del temps pasqual, després de viure en la nit de Pasqua la resurrecció del Senyor, desvetlla preguntes sobre el seguiment de Jesús en la vida quotidiana: en la feina habitual al taller, a la fàbrica o a l'oficina; en la convivència familiar, entre els companys d'escola o d'universitat; en el temps de lleure, a la colla, amb els companys escoltes o del centre d'esplai; en la comunitat parroquial, en el moviment, en el grup de servei; en... Com trametre el missatge de la presència de Jesús, viu entre nosaltres? El missatge de vida i d'esperança arribarà a totes aquestes persones que comparteixen la vida amb nosaltres, des del nostre testimoniatge, des de les paraules i des dels fets.

En una comunitat parroquial pregaven així en l'eucaristia d'un diumenge del temps pasqual: «Preguem, germanes i germans, per tots nosaltres, pels que som pares, pels que som fills, pels que som tiets, pels que som cosins, pels que compartim estudis o treball, pels que som amics, pels que som veïns i pels qui viuen lluny, per tothom.

«Ajudeu-nos a fer les coses el millor que sapiquem, a educar els nostres fills, a compartir el que som i tenim sense esperar res a canvi, a respectar-nos a nosaltres mateixos i sobretot als al-

tres, a servir amb alegria, especialment els més necessitats, a respectar les opinions encara que no les compartim, a no aixecar la veu pensant que així tindrem més raó, a evitar els enfrontaments i recórrer més sovint al diàleg, a estimar els qui ens estimen i els qui no ens ho demanen però ho necessiten, enfortiu-nos amb la pregària constant... Feu-nos, Pare, testimoniis del Ressuscitat, entre la nostra gent i en el món.»

La Setmana Santa, amb els seus ensenyaments, ens hi pot ajudar. Uns ensenyaments que podem recordar en forma d'equació. Setmana Santa = servei (rentar els peus) + donació (en el pa i el vi) + fidelitat (la Creu) + joia (la Pasqua). Una equació d'amor que explicava el celebrant als joves que l'escoltaven, la nit pasqual. L'Esperit l'omplirà de vida d'intensitat. Així esdevindrem comunitats de creients que amb senzillesa viuen i celebren, maldant per fer realitat avui la vida dels primers cristians després de la primera Pasqua: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries [...]. Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots [...]. Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble.» (Ac 2,42-47).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Déu meu, hauré de comparèixer davant Vós amb les mans buides. Déu m'ha fet el gran favor de no concedir-me res en què em pugui recolzar: ni talent, ni ciència, ni força, ni saviesa, ni virtuts. Què bo que és Déu que suporta les meves grans misèries! (Ho deia sovint).

▶ Dios mío, tendré que comparecer ante Vos con las manos vacías. Dios me hizo el gran favor de no concederme nada en lo que pueda apoyarme: ni talento, ni ciencia, ni fuerza, ni sabiduría, ni virtudes. Qué bueno es Dios al soportar mis inmensas miserias... (Lo decía a menudo).

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perge i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge siguieron hasta Antioquia de Pisidia; el sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos practicantes se fueron con Pablo y Bernabé, que siguieron hablando con ellos, exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra de Dios. Al ver el gentío, a los judíos les dio mucha envidia y respondían con insultos a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron sin contemplaciones: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te haré luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el extremo de la tierra".» Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y los que estaban destinados a la vida eterna creyeron.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y devotas y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron del territorio. Ellos sacudieron el polvo de los pies, como protesta contra la ciudad, y se fueron a Iconio.

Los discípulos quedaron llenos de alegría y de Espíritu Santo.

Faç del Crist crucificat (fragment).
Pintura del Greco.

Museu del Prado, Madrid

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y uno de los ancianos me dijo:

«Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono será su pastor, y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Dios enjugará las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Mi Padre, que me las ha dado, supera a todos y nadie puede arrebatarlas de la mano del Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

Jesús, el Bon Pastor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16 □ **dimarts**: Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47 □ **dimecres**: Ac 12,24-13,5a / Sl 66 / Jn 12,44-50 □ **dijous**: 1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30 □ **divendres**: Ap 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6 □ **dissabte**: Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14 □ **diumenge** vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.): Ac 14,21b-27 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35.

El Crist-pastor és la figura central de la litúrgia d'aquest diumenge. L'Evangelí ens presenta un fragment del discurs que Jesús va pronunciar en ocasió de la festa de la Dedicació del Temple, una festa que avui els jueus encara celebren (la solemnitat de la *Hannukah*). Jesús, utilitzant el simbolisme del pastor i les ovelles, parla de la comunió que existeix entre el Mestre i els deixebles. Jesús coneix, és a dir, entra en el cor de la persona estimada i aquesta li respon escoltant la seva veu, és a dir, amb l'adhesió de la fe. Neix així el paradigma del deixeble ideal: aquell que segueix el seu Pastor, guia i company

de camí en aquesta vida. El deixeble que viu aquesta relació d'intimitat amb el Crist, la viu també amb el Pare perquè, com diu Jesús, entre ell i el Pare existeix una misteriosa unitat: «Jo i el Pare som u.»

La figura del Crist-pastor ens permet fer una reflexió sobre el sentit de la història i de la vida de l'Església. Aquesta té un pastor que estima i infon confiança, indica el camí, comparteix la paraula i es fa solidari de tots perquè busca el bé de tots. El pastor suprem i tots aquells que al llarg de la història, mitjançant el ministeri sacerdotal, l'han seguit són cridats a ser guies i companys de viatge en

el nostre caminar cap a la pàtria celestial. La vocació sacerdotal està teixida de carisma personal i vocació humana al servei de la comunitat cristiana.

Avui celebrem la jornada de l'Església, dels seus pastors, dels seus missioners, dels seus membres amb totes les seves joies i dolors. Malgrat les contradiccions i el sofriment presents en les nostres comunitats, per damunt de tot resplendeix la figura del Crist-pastor que coneix els seus, els crida pel nom, els comunica vida i els assegura la salvació.

Dra. Núria Caldach-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Orde i Matrimoni fan visible l'Església

Aquests dos sagraments, com l'Eucaristia, fan visible l'Església i la seva vida en una doble perspectiva.

a) L'orde fa visible la vida espiritual de l'Església des de la perspectiva del ministeri sacerdotal, centrat en l'Eucaristia. El sagrament de l'Orde mostra i fa present en la vida eclesial el ministeri de Crist, Cap i Pastor, en la persona del qual actua el ministre ordenat.

El ministeri sacerdotal actualitza en l'Església el sacrifici de la Creu i la donació de l'Esperit pel Crucificat i Ressuscitat, sempre present i entregat en la seva Església.

b) El Matrimoni fa visible també la vida de l'Església des de la perspectiva de l'amor entregat i fidel de Crist a la seva Esposa.

El Matrimoni mostra que la vida de l'Església —que Crist vol posar davant seu sense taca ni arruga (cf. Ef 5,25-33) és fruit precisament del lliurament per amor incondicional i fins a la mort, viscut per Jesucrist en la seva vida terrena. Jesucrist, amb la donació de l'Esperit Sant, fa *santa* l'Església constituïda per éssers humans pecadors. En el benentès que molts d'ells, però, han esdevingut *sants i santes*, canonitzats o no.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Espiritualitat i servei als pobres

Per a qui viu en la complexitat del món contemporani la primacia és ésser amb el Senyor. És la primacia de la pregària i de la litúrgia. Una Església que prega i que és litúrgica sabrà comunicar la compassió del Senyor. La comunitat cristiana s'ha de saber presentar tal com és davant tothom: una comunitat que prega i que escolta la Paraula del Senyor.

El diumenge com a cor de la vida comunitària: és un tema en què insisteixo molt. La bellesa de la litúrgia ha estat el secret de les Esglésies ortodoxes durant la persecució comunista. Les nostres litúrgies són el cor de les nostres comunitats.

Al costat de la primacia de la litúrgia tota comunitat és cridada a viure la realitat de l'amor pels pobres. Quan parlo del servei als pobres no al·ludeixo només a les obres catòliques en favor seu, sinó a una necessària relació personal del cristià amb el pobre, amb un pobre. Cal recordar les paraules de l'Evangeli de Mateu: «Em vau visitar» (Mt 25,36). El pobre, en qui misteriosament hi ha present Jesús, ens evangelitza. Ens explica alguna cosa que per nosaltres sols no podem entendre.

El món contemporani ens posa en contacte amb els pobres d'arreu del món: els mitjans de comunicació fan entrar a casa nostra les imatges de les guerres, de la misèria, del dolor... Davant d'aquestes imatges no ens podem resignar a la deprecació o la impotència.

Estic profundament convençut que les nostres comunitats cristianes tenen molt a comunicar a les dones i als homes del seu món: un poble que parla de l'Evangeli i fa de la gratuïtat el cor de la pròpia vida i del propi donar-se als altres, té quelcom a dir.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

25. ✚ Diumenge IV de Pasqua. El Bon Pastor i la mare del Diví Pastor; sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr.

26. Dilluns. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe.

27. Dimarts. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe, santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. Dimecres. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania;

sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. Dijous. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fiteiro, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. Divendres. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. Dissabte. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Anioli, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampluri, rel. hospitalari.

PADRES E HIJOS

Ponga fecha de caducidad al resentimiento

Crème, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien

de todos, que el resentimiento entre los exmiembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron. Quienes hacen las paces con el pasado, por fatal que éste sea, se reponen y controlan mejor su destino. Es un esfuerzo que vale la pena hacer para superar traumas.

La opción de la revancha no es útil. Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». La venganza nos encierra en un estado emocional autodestructivo que llega a absorber toda nuestra energía psíquica, nos mantiene atados al verdugo y mina nuestra posibilidad de superar esta etapa tan amarga de nuestra vida.

El resentimiento, el odio exacerbado hacia quien creemos que nos ha dañado, es el combustible perfecto de muchas tragedias humanas. Seamos prácticos. Pongamos, lo antes posible, fecha de caducidad a nuestro rencor, y así conseguiremos, además de liberarnos del mismo para siempre, evitarnos múltiples sinsabores que, a la postre, harían mella en nuestra integridad física y mental.

Y la mejor vía terapéutica que puedo recomendarle como médico, para conseguirle saludable propósito de liberación del resentimiento, es la del perdón. Por eso voy a exponer algo que ya traté en un anterior libro *Psicología de la familia*. El primer punto será que el perdón es una eficaz terapia.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

JORDI-AGUSTÍ PIQUÉ

Tradició organística

El magisteri pontifici sobre litúrgia dels últims cent anys, de Pius X a Benet XVI, ha fomentat i ha demanat el conreu de la música litúrgica. L'atenció a l'orgue també hi ha estat present. Però el punt més important es deu al Concili Vaticà II, concretament en la *Sacrosanctum Concilium* (n. 120), que ratifica l'orgue com a instrument característic de la celebració litúrgica. A Montserrat, l'atenció al conreu i la cura de la litúrgia ha portat a fomentar el cant gregorià, la polifonia, el cant de l'assemblea i la música de l'orgue. El nou orgue de la basílica —avui a les sis de la tarda se celebra el concert inaugural— és una anella més d'aquesta tradició. El P. Jordi Agustí Piqué, OSB, és organista del Monestir de Montserrat.

Què pot donar de si aquest nou instrument?

El nou orgue està pensat per a l'acompanyament del cant de l'assemblea, del cor monàstic i de l'Escolania. També aporta, per les seves característiques tècniques, la possibilitat de l'execució de la major part del repertori organístic. De fet, la ubicació del nou instrument vol omplir de so la nau de la Basílica: amb els registres més suaus i amb el so més ple i potent. Un aspecte particular és que amb ell podem interpretar com es mereix el repertori dels Mestres de l'Escolania.

Montserrat sempre ha anat de la mà de la cultura, i de la música en particular...

Música i cultura, en el marc de la litúrgia, són elements fonamentals de comunicació. La Paraula cantada és la base de tota celebració litúrgica. Cada època ha pres les seves formes culturals per bastir les formes de la seva litúrgia. El món contemporani també ho ha fet i ho fa. Cal només pensar que durant la benedicció del nou orgue foren estrenades dues composicions contemporànies escrites especialment per a l'ocasió.

La música sempre ha tingut un paper evangelitzador?

La música dins la litúrgia pot expressar molt bé l'experiència d'aquesta transcendència que ens parla i que ens porta cap a Déu.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Mona de xocolata solidària. El diumenge de Pasqua es va rifar la tradicional mona de xocolata que cada any Xocolates Simon dona a la parròquia de Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia, per ser sortejada. Els diners recaptats s'envien íntegrament a la missió de la diòcesi al Camerun, on hi ha Mn. Pausas. El premiat ha estat el número 0603 que ha guanyat el Roger Montserat i Coma.

Pasqua al Pla del Penedès. El bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia de diumenge de Pasqua a la parròquia de Santa Magdalena d'aquesta població del Penedès. Va ser una celebració entranyable i ben viscuda, preparada per la comunitat parroquial. A continuació, a la plaça, es van fer cants de caramelles, dedicant-li dues cançons al bisbe Agustí.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobades de Pasqua de la JOC i la JARC. Uns 140 joves de la Joventut Obrera Cristiana es van aplegar a la casa d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues de l'1 al 4 d'abril, per tal de celebrar conjuntament la litúrgia del tridu pasqual i per a formar-se com a militants cristians en el món del treball (veieu foto). Dissabte Sant al matí va participar també el bisbe Agustí, compartint amb ells un moment de pregària. El mateix dia a la tarda, una vintena de joves i famílies de la JARC del Penedès, reunits a la parròquia de La Múnia per preparar la vetlla pasqual, van acollir també el bisbe Agustí, amb el qual van aprofundir el significat del «Pregó Pasqual», en sintonia amb l'objectiu diocesà.

Aplec al Santuari de la Mare de Déu de Foix. Dilluns de Pasqua, dia 5 d'abril, es va celebrar aquest tradicional aplec, amb la presència del bisbe Agustí, que va celebrar l'Eucaristia, acompanyat de diversos preveres de l'Arxiprestat de Vilafranca, i va compartir amb

tots els presents una monumental paella.

Centenari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El passat dimecres 7 d'abril a les 19 h tingué lloc una Eucaristia presidida pel cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, a la catedral d'aquesta ciutat, en el dia que es recorda l'aprovació oficial d'aquesta associació fundada pel bisbe Laguarda ara fa cent anys. Hi va concelebrar també el vicari general de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Jaume Berdoy, en representació del bisbe Agustí.

AGENDA

Propostes d'estiu per als joves. Encara que falten alguns mesos, convé tenir present ja les diverses ofertes adreçades als joves que s'organitzen des de la Pastoral de Joventut. Destaquem el pelegrinatge europeu de joves a Galícia, de l'1 al 8 d'agost i també l'habitual recés-convivències a Gisclareny del 20 al 25 d'agost. Trobareu informació actualitzada a www.bisbat.santfeliu.org/santfeliujove.

ESPIRITUALITAT

Vuit dies d'exercicis a la Cova de Manresa. 24-31 de maig. Moment de renovació espiritual, d'aturada enmig del brogit diari. S'ofereix acompanyament personal. Les persones que no tinguin possibilitat de retirar-se els 8 dies poden —parlant amb Secretaria— fer menys dies. Conduïts per Francesc Roma, sj. Informació i inscripcions: recepcio@covamanresa.cat, 938 720 422, www.covamanresa.cat.

COMUNICACIÓ

Signes dels temps núm. 1.000. El programa religiós de Televisió de Catalunya «Signes dels temps» arriba amb l'emissió d'avui a l'edició número 1.000. Per celebrar-ho s'ha preparat un especial què recorda alguns dels personatges que han passat pel programa en aquests 24 anys.

ECO DE LA PALABRA

Lapidación de la Iglesia (2)

La escena de la mujer adúltera, narrada por san Juan, y aplicada a la Iglesia de hoy, es más fecunda. No sólo nos sugiere la idea de una Iglesia apedreada por los jueces implacables de la Ley, sino que también nos muestra cómo la Iglesia sale de una situación parecida e, incluso, cómo la Iglesia puede caminar según su verdad.

La realidad de la Iglesia es como es; los cristianos somos como somos, los hay falsos y los hay buenos; cada cual somos a la vez buenos y malos. ¿Cómo es posible, pues, que proclamemos en el «Credo», que creemos en la Iglesia Santa? ¿Cómo dice el Concilio Vaticano II que la Iglesia es signo e instrumento de salvación, Pueblo y Casa de Dios, Cuerpo de Cristo, Ciudad Santa?...

Ya hemos hecho mención del teólogo H.U. von Balthasar, que, sin miedo a escandalizar, escribió aquel trabajo sobre la Iglesia, titulado *Casta meretrix*. Hoy tiene un extraordinario interés. En este trabajo el autor va siguiendo el tema desde los autores más antiguos. Todos ellos se preguntaban qué significaban en la Historia de la Salvación las figuras de prostitutas, como por ejemplo la esposa de Oseas, y otras, que aparecen en la genealogía de Jesús, como

Rahab y Tamar, y por qué Jesús se dejaba honrar por una pecadora y por qué perdonó la adúltera, y María Magdalena... y por qué gritó contra los fariseos y maestros de la Ley:

«Os aseguro que los publicanos y las prostitutas, entrarán antes que vosotros en el reino de Dios. Porque Juan el Bautista vino a mostraros el camino de la justicia, y no le creísteis; en cambio, los publicanos y las prostitutas sí le creyeron. Vosotros, aun después de ver todo eso, no cambiasteis de actitud ni le creísteis.» (Mt 21,31-32)

Rahab era una prostituta pagana que supo acoger en su casa a los enviados de Josué y salvarlos; un vez conquistada Jericó, su casa y familia llegaron a ser casa del pueblo elegido, casa de la Iglesia. El profeta Oseas recibió de Dios el mandato de tomar como esposa una prostituta, Gómer; con ella tuvo tres hijos... Es la humillación del profeta y su unión amorosa con la prostituta lo que la santifica y la hace fecunda.

Nos gusta imaginarnos a Jesús que, mientras decía a la adúltera «Yo tampoco te condeno. Ve y no peques más», le cogía de la mano y le ayudaba a levantarse. Porque esta era la

palabra y el gesto propios de la Resurrección: así lo hizo con san Pedro, que estaba a punto de hundirse (Mt 14,31), y con la hija de Jairo (Mc 5,41), y con el hijo de la viuda de Naín (Lc 7,14).

—La Iglesia no puede presentarse delante Jesús más que con la mirada baja y posturada.

—La Iglesia es santa, pero no porque todos los cristianos lo sean, sino porque Jesús se ha humillado, hasta tomarla como esposa, amarla y adornarla con sus dones.

—La Iglesia vive del perdón. Vive sostenida por la mano tendida de su Esposo, que en cada momento le dice «levántate y camina».

En el pregón de la Vigilia Pascual cantamos «¡Oh feliz culpa, que nos ha merecido un Redentor tan grande!». Si de los errores propios y de las críticas ajenas nos hace salir el Esposo, levantándonos y haciéndonos caminar, bienvenidas sean: más vale hacer camino purificados, que quedarnos quietos en la mentira.

† Agustí Cortés Soriano

Obispo de Sant Feliu de Llobregat